C:\Users\Plazma\Desktop\304\Dick_Philip_K-V_okovech_tohoto_sveta.pdb

PDB Name: Dick-V okovech tohoto světa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2007
Modification Date: 28.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Philip K. Dick
V okovech tohoto světa
(Upon the Dull Earth)

Silvie se smíchem utíkala nočním jasem mezi růžemi, vesmírem a chryzantémami dolů po pěšině mezi kupkami sladce vonící trávy. Hvězdy, zachycené v kalužích, se třpytily na každém kroku. Proklouzla mezi nimi a zamířila ke svahu za cihlovou zídkou. Cedry podpíraly oblohu a nevšímaly si štíhlého dívčího těla běžícího kolem s poletujícími hnědými vlasy a zářícíma očima.

"Počkej na mě," volal Rick, snažící se s dívkou držet krok. Silvie tančila dál bez zastavení. "Zpomal!" zakřičel vztekle.

"Nemůžu -jdeme pozdě." Silvie se nečekaně objevila přímo před ním, blokujíc cestu dál. "Vyházej všechno z kapes," vydechla a oči jí jiskřily. "Musíš odhodit všechno kovové. Víš, že kov nesnášejí."

Rick prohledal kapsy. V plášti našel několik mincí. "Tohle taky?"

"Ano!" Silvie hrábla po penězích a odhodila je do temných trsů lilií. Kovové mince zašustily v mokrých keřících a zmizely. "Máš ještě něco?" Úzkostlivě mu tiskla ruku. "Už jsou na cestě. Máš ještě něco, Ricku?"

"Jen hodinky." Rick ucukl rukou, když po nich sáhly Silviiny prsty. "Tohle zahazovat nebudeš."

"Tak je polož na sluneční hodiny - nebo na zídku. Nebo je schovej do dutiny stromu."

Silvie se znovu rozeběhla. Její vzrušený, přerývaný hlas k němu tančil ze tmy. "Musíš zahodit krabičku na cigarety. A klíče a přezku od pásku - prostě všechno kovové. Víš přece, jak nesnášejí kov. Pospěš si, přijdeme pozdě!"

Rick se pustil za ní. "Tak dobře, ty moje čarodějnice."

Silvie na něj ze tmy vyštěkla. "Neříkej mi tak. Tak to není. Jenom posloucháš, co ti napovídají moje sestry a matka a..."

Její slova byla přerušena nějakým zvukem. Bylo to vzdálené třepotání, připomínající chvění listů před zimní bouřkou. Noční obloha ožila pohybujícími se stíny; tentokrát se objevili velmi rychle. Byli příliš nedočkaví a lační. Muže se dotkla hrůza, a tak přidal do kroku, aby stihl Silvii.

Silvie vypadala ve své zelené sukni a blůze jako hubená loutka mezi vířící masou. Jednou rukou je odháněla a druhou se snažila otevřít kohoutek. Mačkající se těla a křídla s ní strkala ze strany na stranu. Na chvíli mu zmizela z očí.

"Ricku!" zvolala slabě. "Pojď sem a pomoz mi!" Odehnala je od sebe a prodírala se ven. "Dusí mě!"

Rick se probojoval stěnou třepotající se bělosti až ke žlabu. Postavy lačně chlemtaly krev, která vytékala z kohoutku. Přitiskl k sobě Silvii; chvěla se strachem. Držel ji, dokud hukot kolem nich neutichl.

"Jsou hladoví," vydechla slabým hlasem.

"Jsi blázen, žes mezi ně šla. Mohli by tě spálit na popel!"

"Já vím. Mohou všechno." Zachvěla se vzrušením a hrůzou. "Podívej na ně," zašeptala ve zbožném strachu. "Podívej, jak jsou velcí, jaké mají rozpětí křídel. A jak jsou bílí, Ricku. Bez poskvrnky. Dokonalí. V našem světě není nic tak čistého jako oni. Jsou velcí, čistí a úžasní."

"Vypadá to, že se jehněčí krve vážně nemohli dočkat."

Mávání křídel kolem nich mu přitisklo Silviiny hebké vlasy k obličeji. Začali se zvedat k odchodu, mizeli vzhůru do nebes. Nebylo to vlastně směrem vzhůru, spíše - jinam. Zpět do jejich světa, odkud ucítili krev. Ale nepřišli jen kvůli krvi, přišli také kvůli Silvii. I ona je přitahovala.

Dívčiny šedé oči byly doširoka rozevřené. Vztáhla paži k mizejícím tvorům. Jeden z nich slétl k ní. Tráva a květiny zaprskaly pod dotekem bílých plamenů. Rick odstoupil stranou. Plamenná postava se chvíli vznášela nad Silvií a pak se ozvalo duté plop a poslední z bělostných obrů byl pryč. Vzduch a půda postupně vychladly do ticha a tmy.

"Promiň," zašeptala Silvie.

"Už to nikdy nedělej," vypravil ze sebe Rick. Byl téměř oněmělý hrůzou. "Je to nebezpečné."

"Někdy na to zapomínám, promiň, Ricku. Nechtěla jsem je k sobě přilákat tak blízko." Pokusila se o úsměv. "Tak neopatrná jsem nebyla celé měsíce. Naposled tehdy, když jsem tě sem poprvé zavedla." Po tváři jí přeběhl výraz vzrušení. "Viděl jsi ho? Síla a plameny! A to se nás ani nedotkl. Jen na nás... hleděl. To stačilo. A kolem všechno hořelo."

Rick ji pevně sevřel. "Poslechni," vydechl. "Už je nesmíš nikdy volat. To se nesmí. Tohle není jejich svět."

"Na tom není nic špatného. Je to - krásné."

"Je to nebezpečné!" Zaryl prsty do jejího masa, až zasténala. "Přestaň je sem zvát."

Silvie se hystericky rozesmála. Vytrhla se mu a vkročila do kruhu zuhelnatělé trávy, který tu za sebou zanechali odlétající andělé. "Já si nemůžu pomoct," vzlykla. "Patřím k nim. Je to moje rodina. Celé generace, z různě vzdálené

minulosti."

"Jak to myslíš?"

"Jsou to moji předkové. A jednoho dne se k nim připojím."

"Ty čarodějnice!" zařval na ni vztekle.

"Ne," řekla Silvie. "Nejsem čarodějnice, Ricku. Nevidíš? Jsem svatá."

V kuchyni bylo teplo a útulno. Silvie dala hřát vodu a sundala z poličky velkou červenou plechovku kávy.

"Nesmíš poslouchat, co říkají," řekla, zatímco připravovala šálky a smetanu. "Víš, že tomu nerozumějí. Jen se na ně podívej."

Silviina matka a obě sestry, Betty Lou a Jean, stály v obývacím pokoji a s nejistým výrazem sledovaly mladou dvojici v kuchyni. Walter Everett stál u krbu, jeho tvář byla prázdná a bez účasti.

"Ty poslouchej mě," řekl Rick. "Máš schopnost je sem přilákat. Chceš říct, že nejsi... že Walter není tvůj otec?"

"Ach, ano samozřejmě že je. Jsem stoprocentní člověk. Nebo tak snad nevypadám?"

"Ale ty jediná máš tu schopnost."

"Fyzicky odlišná nejsem," řekla Silvie zamyšleně. "Mám schopnost vidět, to je vše. I jiní tu schopnost měli - světci, mučedníci... Když jsem byla malá, matka mi četla o svaté Bernadettě. Vzpomínáš si, kde byla její jeskyně? Nedaleko nemocnice. Oni se slétali k nemocnici a Bernadetta je uviděla."

"Ale co ta krev? Vždyť je to šílenost. Nikdo jiný nic takového nedělal."

"Ale ano. Krev je přitahuje, obzvlášť jehněčí. Odjakživa se vznášeli nad bojišti. Valkýry, odnášející mrtvé do Valhaly. To proto se svatí a mučedníci zraňovali. Víš, jak jsem na to přišla?"

Silvie si uvázala kolem pasu malou zástěru a přelila kávu vodou. "Když mi bylo devět let, četla jsem o tom v Homérově Odyssee. Odysseus vykopal v zemi prohlubeň a naplnil ji krví, aby přivábil duchy. Stíny z onoho světa."

"Ano," připustil neochotně Rick, "vzpomínám si."

"Byli to duchové lidí, kteří zemřeli." Její tvář zářila. "Každý z nás bude mít křídla! Všichni budeme jednou létat. Všichni budeme naplněni ohněm a silou. Už nebudeme pozemskými červy."

"Červy! Tak jsi mi vždycky říkala."

"Jasně že jsi červ. Všichni jsme červi - odporní červi, plazící se po povrchu Země v prachu a špíně."

"Proč je přitahuje krev?"

"Protože to je život a je přitahuje život. Krev je voda života."

"Krev znamená smrt! Prolitá krev..."

"To není smrt. Když zalézá housenka do kukly, myslíš, že umírá?"

Walter Everett stál ve dveřích. Poslouchal svou dceru a tvář měl zamračenou. "Jednoho dne," řekl chraplavě, "si pro ni přijdou a odnesou ji. Odjakživa s nimi chtěla odejít. Ceká na ten den už léta."

"Vidíš?" řekla Silvie Rickovi. "Ani on mi nerozumí." Zamíchala kávu. "Chceš také?" obrátila se na otce.

"Ne," řekl Everett.

"Silvie," začal Rick, jako kdyby mluvil k dítěti, "kdybys s nimi odešla, už by ses nemohla nikdy vrátit."

"Jednoho dne tam musíme všichni. Je to součást našeho života."

"Ale tobě je teprve devatenáct," zasténal Rick. "Jsi mladá, zdravá a krásná. A co naše svatba?" Zvedl se od stolu. "Silvie, tohle musí přestat!"

"Nemůžu s tím přestat. Když jsem je viděla poprvé, bylo mi sedm." Stála u dřezu a její oči hleděly do dálky. "Vzpomínáš, tati? Tehdy jsem bydleli v Chicagu. Byla zima. Na cestě ze školy jsem upadla." Zvedla tenkou paži. "Vidíš tu jizvu? Upadla jsem a škrábla jsem se na ruce. Přišla jsem domů s pláčem - pálilo to a vítr mi foukal za krk. Krvácela jsem a rukáv jsem měla nasáklý krví. A pak jsem se podívala vzhůru a uviděla jsem je."

Chvíli bylo ticho.

"Jdou po tobě," řekl Everett suše. "Jsou jako mouchy - vznášejí se kolem a čekají. Svádějí tě, abys odešla s nimi."

"Proč ne?" Silviiny šedé oči svítily a tváře jí zrůžověly radostným očekáváním. "Tys je viděl, tati. Víš, jaké to je. Proměna - z hlíny v božstvo!"

Rick opustil kuchyň. V pokoji stále postávaly její sestry, zvědavé a nervózní. Paní Everettová stála opodál, tvář jako ze žuly a za brýlemi s kovovými obroučkami smutné oči. Když ji Rick míjel, odvrátila se.

"Co se tam venku stalo?" zeptala se Betty Lou šeptem. Bylo jí patnáct, byla hubená, s propadlými tvářemi a pískově zbarvenými vlasy. "Silvie nás nikdy s sebou nevezme."

"Nic se nestalo," řekl Rick.

Po dívčině obličeji přeběhla zlost. "To není pravda. Byli jste oba venku na zahradě a..."

"Nebav se s ním!" vyštěkla její matka. Odváděla obě dcery pryč a probodla Ricka pohledem plným zloby a zoufalství. Pak se rychle otočila.

Rick otevřel dveře do sklepa a rozsvítil. Pomalu sestoupil do chladné, vlhké betonové místnosti plné špíny, s holou žárovkou visící od stropu na drátu pokrytém prachem.

V jednom rohu se tyčil kotel s mohutnými uzávěry od trubek s horkou párou. Vedle stál boiler, krabice plné starých knih a novin, odložený nábytek, vše pokryté vrstvou prachu a obalené pavučinami.

Na druhém konci místnosti stála pračka a ždímačka. A Silviin chladicí systém.

Rick si z bedýnky na nářadí vybral kladivo a dva těžké klíče. Vykročil k důmyslné konstrukci trubiček a kohoutů právě v okamžiku, kdy se Silvie objevila s šálkem kávy na vrcholku schodů do sklepa.

Rychle k němu seběhla dolů. "Co tady děláš?" zkoumavě si ho měřila. "K čemu máš to kladivo?"

Rick položil nářadí zpátky do bedýnky. "Myslel jsem, že by to mohlo problém vyřešit okamžitě."

Silvie skočila mezi něj a nádrže. "Myslela jsem, že to chápeš. Odjakživa byli součástí mého života. Když jsem tě sem

poprvé přivedla, zdálo se mi, že alespoň ty..."

"Nechci tě ztratit," řekl Rick tvrdě. "Nikomu tě nedám."

"Vždyť bys mě neztratil!" Oči se jí zúžily. "Přišel jsi sem, abys to všechno zničil. Chtěl jsi to rozbít, viď?"

"Přesně tak."

Na dívčině tváři vystřídal zlost strach. "Chceš, abych tu byla upoutaná navěky? Musím jít dál. Na tomhle úseku cesty jsem byla už dost dlouho."

"Nemůžeš počkat?" vyhrkl Rick. Nedokázal svůj hlas ovládnout. "Copak konec beztak nepřijde dost brzy?"

Silvie se zachvěla, otočila se a složila ruce na prsou. "Chceš být navždy pozemským červem. Malou, chlupatou housenkou."

"Chci tebe."

"Nemůžeš mě vlastnit!" vykřikla zlostně. "Tady už nechci ztrácet čas."

"Toužíš po vyšších věcech," řekl Rick ironicky.

"Samozřejmě." Trochu se zklidnila. "Promiň, Ricku. Vzpomínáš si na Ikara? Ty chceš také vzlétnout. Já to vím."

"Až přijde můj čas."

"Proč ne teď? Na co čekat? Bojíš se." Vysmekla se mu a pokrčila rty. "Ricku, chtěla bych ti něco ukázat. Nejdřív mi ale slib, že to nikomu neřekneš."

"Co to je?"

"Slibuješ?" Položila mu dlaň na ústa. "Musím být opatrná. Stálo mě to tolik peněz. Nikdo o tom neví."

"Nenapínej mě," řekl nervózně Rick. "Ukaž mi to."

Rozechvělá vzrušením, zmizela Silvie za mohutným mrazicím boxem do temnot protkaných pavučinami. Slyšel, jak něco táhne po zemi. Ozývaly se škrábavé zvuky, jako by pohybovala něčím velkým a těžkým.

"Vidíš?" oddychovala Silvie. "Pomoz mi, Ricku. Je to těžké. Dřevo a mosaz, s kovovým obložením. Je to ručně vykládané a vyřezávané. Vidíš ty ornamenty? Není to nádhera?"

"Co to je?" zeptal se Rick sevřeným hlasem.

"To je moje kukla," řekla Silvie prostě. Lehla si a hlavu položila na leštěný povrch rakve.

Rick ji chytil za paži a zvedl ji ze země. "Jak můžeš tady ve sklepě lehávat v rakvi? Jak vůbec..." Zarazil se. "Co se stalo?"

Silviina tvář byla zkroucená bolestí. Odstoupila od něj a strčila si prst do úst. "Škrábla jsem se - když jsi mě zvedal - o hřebík nebo něco takového." Z prstu jí tekl tenký pramínek krve. Sáhla po kapesníku.

"Podívám se na to." Vykročil k ní, ale ona od něj odstoupila.

"Je to zlé?"

"Nechoď ke mně," zašeptala.

"Co se děje? Ukaž."

"Ricku," Silvie mluvila tenkým, ale důrazným hlasem, "přines mi vodu a nějakou náplast. Jak můžeš nejrychleji." Snažila se potlačit narůstající hrůzu. "Musím to krvácení zastavit."

"Mám jít nahoru?" Váhavě vykročil ke schodům. "Nevypadá to jako vážné zranění. Proč prostě..."

"Pospěš si." Dívčin hlas byl najednou rozechvělý hrůzou. "Ricku, utíkej!"

Zmatený vyběhl několik schodů.

"Ne, už je pozdě," zavolala slabě. "Nechoď sem -zůstaň stranou. Je to moje vina. Vycvičila jsem si je tak. Zůstaň stranou! Promiň, Ricku. Ach-" Její hlas se ztratil v okamžiku, kdy se jedna stěna sklepní místnosti zhroutila. Zářivě bílý oblak si razil cestu dovnitř a zaplavil sklep bílým světlem.

Šli si pro ni. Silvie udělala několik nerozhodných kroků k Rickovi, pak se zastavila a vzápětí poté ji obklopila masa bílých těl a křídel. Vykřikla. Pak sklep explodoval tancem plamenů a žáru.

Výbuch ho srazil k zemi. Beton byl horký a suchý -celé sklepení sálalo žárem. Okna popraskala, jak se bíle pulzující postavy hrnuly ven. Po stěnách se plazil dým a plameny.

Vrávoravě vstal. Překotný pohyb utichal. Sklepení bylo změněno k nepoznání. Všechno pokrýval černý popel. Na podlaze ležel roztříštěný nábytek, cáry starých šatů a kusy betonu. Kotel a pračka byly v troskách. Silviino chladící zařízení se proměnilo v hromadu roztaveného kovu. Jedna stěna místnosti byla na kusy.

Silvie byla pokroucenou hromádkou s groteskně rozhozenýma rukama a nohama. Z trupu zbyly jen chatrné, seškvařené zbytky.

Byla temná noc, chladná a hluboká. Nad hlavou mu blikalo několik hvězd jako střípky ledu. Slabý vánek se proplétal liliemi a prohánělmlhu po pěšinách mezi záhony růží.

Dlouhou dobu seděl bez hnutí a hleděl do tmy. Za kmeny cedrů se k nebi tyčil vysoký dům. Na úpatí svahu projel občas po silnici osamělý vůz. Jinak bylo ticho. Před ním se v šeru rýsoval obrys porcelánového žlabu, k němuž vedla trubka, přivádějící krev z chladicího zařízení ve sklepě. Žlab byl prázdný, vyjma několika listů, které do něj napadaly.

Rick se zhluboka nadechl chladného nočního vzduchu a podržel ho v plicích. Pak se s námahou zvedl. Pohlédl na oblohu, ale žádný pohyb neviděl. Přesto tam byli, čekali a pozorovali ho - bledé stíny, ozvěna dávné minulosti, zástup polobožských postav.

Uchopil těžké kanystry, odtáhl je ke žlabu a nalil do nich krev z městských jatek, hustou a zčásti sraženou. Nervózně ustoupil, když mu vystříkla na šaty. Ale ve vzduchu nad jeho hlavou se nic nepohnulo. Zahrada byla tichá, prosáklá noční mlhou a temnotou.

Stál u žlabu, čekal a ptal se sám sebe, zda vůbec přijdou. Přicházeli kvůli Silvii, ne pouze pro krev. Nyní tu byla k jejich přilákání jen čerstvá krev. Odtáhl plechové kanystry za keře a shodil je se svahu. Pečlivě si prohledal kapsy, aby se ujistil, že nemá nic kovového.

Silvie je léta učila chodit si pro tento pokrm. Nyní byla na druhé straně. Znamená to, že nepřijdou? Ve křoví cosi zachrastilo. Zvíře nebo nějaký pták?

Ve žlabu se leskla krev, hustá a nehybná. V tuto dobu přicházeli, ale koruny stromů tentokrát nic nerozčeřilo. Hleděl na záhony skloněných růží, na pěšinu, po které se Silvií utíkal - rychle vytlačil z hlavy vzpomínku na její zářící oči a tmavě rudé rty. Silnice pod svahem, prázdná, opuštěná zahrada, tichý dům, v němž přebývala její rodina. Po chvíli se ozval dutý, šepotavý zvuk. Zpozorněl, ale byl to jen nákladní vůz, uhánějící s rozsvícenými světly silnicí.

Stál tu rozkročený, smutný, podpatky zabořené do měkké hlíny. Neodejde. Zůstane tady, dokud nepřijdou. Chtěl ji zpátky - za jakoukoliv cenu.

Na nebi zastínily cáry mraků měsíc. Obloha se proměnila v holou pláň bez života a bez tepla. Smrtelně chladný vesmír, vzdálený sluncím i živým bytostem. Hleděl vzhůru, až ho rozbolelo za krkem. Studené hvězdy, střídavě zakrývané chuchvalci mlhy. Je tam ještě něco jiného? Nechtějí přijít, nebo je on sám nezajímá? Zajímala je přece Silvie - a teď ji mají.

Za zády vycítil nehlučný pohyb. Začal se otáčet, ale náhle se všude kolem něj začaly hýbat stromy i keře. Cosi se mezi nimi pohybovalo, rychle a tiše. Přišli. Cítil je. Přišli bez své zářící síly. Chladné, nehybné postavy vyrostly mezi stromy, nepatřící k němu ani do jeho světa, přilákané zvědavostí a zvykem.

"Silvie," řekl nahlas. "Kde jsi?"

Žádná odpověď. Možná mezi nimi vůbec není. Cítil se jako hlupák. Nejasný záblesk bílé proplul kolem žlabu, na chvíli zastavil a pak zmizel. Vzduch nad žlabem se rozechvěl a pak znehybněl, když další obr přišel ochutnat nabízenou krev.

Prostoupila jím panika. Oni odcházejí, vracejí se do svého světa. Odmítli nabízený pokrm, nemají o něj zájem.

"Počkejte," hlesl.

Některé z bílých stínů zaváhaly. Pomalu a opatrně k nim přistoupil. Kdyby se ho některý z nich dotkl, proměnil by se okamžitě v hromádku popela. Zastavil se několik kroků od nich.

"Víte, co od vás chci," promluvil. "Chci ji zpátky. Ještě k vám neměla odejít."

Ticho.

"Byli jste příliš nenasytní," pokračoval. "Udělali jste špatnou věc. Později by se k vám připojila. Měla to všechno promyšlené."

Mlha se dala do pohybu. Mihotající se postavy mezi stromy se zavlnily. "To je pravda," řekl neosobní hlas. Zvuk toho hlasu se odrážel od stromů, aniž by vycházel z jednoho konkrétního místa. Pak byl pohlcen nočním větrem, aby se rozpustil ve vzdálených ozvěnách.

Zaplavila ho úleva. Počkali, věděli o něm, naslouchali mu.

"Myslíte, že se to tak mělo stát?" zeptal se nahlas. "Čekal ji ještě dlouhý život. Měli jsme se vzít a mít spolu děti."

Žádná odpověď nepřišla, ale cítil narůstající napětí. Nic neslyšel, ale měl pocit, že mezi nimi probíhá tichý konflikt. Napětí narůstalo, stále více postav začalo pulzovat bílou září a oblaka i hvězdy byly zcela zastíněny jejich mohutnou přítomností.

"Ricku!" ozvalo se nedaleko něj. Hlas se zachvěl ve vzduchu a odplul do tmy mezi stromy. Sotva ho uslyšel, slova se ztratila ihned poté, co byla vyslovena. "Ricku, pomoz mi se vrátit."

"Kde jsi?" Nemohl zjistit, odkud její hlas přichází. "Co můžu dělat?"

"Nevím." Její hlas byl plný rozčarování a bolesti. "Nerozumím tomu. Něco se pokazilo. Museli si myslet, že ... že jsem chtěla, aby se to stalo. Ale já to takhle nechtěla!"

"Já vím," řekl Rick. "Byla to nešťastná náhoda."

"Čekali na mě. Ta kukla, ten žlab. Ale přišlo to moc brzy." Z hlubin jiného vesmíru vycítil její hrůzu. "Ricku, rozmyslela jsem si to. Chci se vrátit."

"To nebude tak jednoduché."

"Já vím. Ricku, tady na druhé straně plyne čas jinak. Byla jsem pryč tak dlouho, váš svět plyne tak pomalu. Byly to roky, viď?"

"Jeden týden."

"Byla to jejich chyba. Nezlobíš se na mě, že ne? Vědí, že se spletli. Ti, kteří to udělali, byli potrestáni, ale to mi nijak nepomůže." Zoufalství a panika její hlas změnily natolik, že jí stěží rozuměl. "Jak se můžu vrátit?"

"Oni to nevědí?"

"Říkají, že to nejde." Hlas se jí zachvěl. "Říkají, že zničili mou hmotnou část. Nemám se kam vrátit."

Rick se nadechl. "Ať najdou jiné řešení. Je to na nich. Copak nemají dost síly? Vzali si tě moc brzy -musejí tě vrátit. Je to jejich zodpovědnost."

Bílé postavy se nerozhodně pohnuly. Konflikt se vyhrotil, nebudou s tím souhlasit. Rick unaveně ustoupil o několik kroků.

"Říkají, že to je nebezpečné," ozval se odevšud Silviin hlas. "Už to prý jednou zkoušeli. Průsečík mezi oběma světy je nestabilní. Jsou tam kvanta volné energie. Síla, kterou my, tady u nás, máme, není naše vlastní. Je to univerzální energie, zachycená a ovládaná."

"Proč tedy nemůžou..."

"Tady jsme ve vyšším kontinuu. Z nižších do vyšších poloh plyne energie přirozenou cestou. Ale zpětný proces je riskantní. Krev, to je něco jako vyznačení cesty, jako světlo majáku."

"Jsou jako můry slétající se k žárovce," řekl Rick hořce.

"Kdyby mě poslali zpátky a něco se pokazilo..." Odmlčela se a pak pokračovala. "Kdyby udělali chybu, mohla bych se ztratit někde mezi světy. Mohla by mě absorbovat volná energie. Zdá se, jako by byla napůl živá. Nikdo tomu pořádně nerozumí. Vzpomínáš na Prométhea a jeho oheň..."

"Chápu," řekl Rick, jak nejklidněji mohl.

"Miláčku, kdyby mě poslali zpátky, musela bych najít nějaký tvar, do kterého bych vstoupila. Víš, já už nemám žádný tvar. Na téhle straně neexistuje hmota. Jestli se mi podaří dostat se zpátky..."

"Budeš si muset něco vymodelovat," doplnil Rick.

"Budu si muset u vás něco vybrat, něco živého. Budu do toho muset vstoupit a přetvořit to. Stejně, jak to udělal kdysi On, když vložil do vašeho světa první živou formu."

"Když to udělali jednou, mohou to zkusit zase."

"Ten, který to dokázal, tu už není. Odešel do vyššího kontinua." V jejím hlase zazněla smutná ironie. "Jsou ještě další světy za tím naším. My nejsme poslední stupeň. Nikdo neví, jestli to někde končí, zdá se, že to směřuje donekonečna vzhůru. Jedna rovina světa za druhou."

"Kdo o tobě rozhoduje?" zeptal se Rick.

"Rozhodnutí je na mně," řekla Silvie tiše. "Říkají, že jestli chci to riziko podstoupit, udělají to pro mě."

"Jak se rozhodneš?"

"Bojím se. Co když se něco pokazí? Tys neviděl ty oblasti mezi světy. Je tam nekonečné množství různých možností a to mě děsí. On byl jediný, kdo měl dostatek odvahy. Všichni ostatní se báli."

"Byla to jejich chyba. Oni musejí nést zodpovědnost."

"Oni to vědí." Silvie zaváhala. "Ricku, miláčku, řekni mi, co mám dělat."

"Vrať se!"

Ticho. Její hlas zazněl slabě a vážně: "Tak dobře, Ricku. Když myslíš, že je to správné."

"Je to správné," řekl pevně. Přinutil se, aby neměl v mysli nic jiného. Musí ji dostat zpět. "Řekni jim, aby ihned začali. Řekni jim..."

Ozval se ohlušující rachot. Cosi ho zvedlo ze země a mrštilo jím do plamenného moře čisté energie. Odcházeli a všude kolem bouřily vlny neomezené síly. Na okamžik měl pocit, že zahlédl Silvii s rukama vztaženýma k němu.

Pak oheň ochladí a on ležel oslněný ve vlhké noční temnotě. Sám uprostřed ticha.

Walter Everett mu pomohl na nohy. "Vy zatracený blázne!" opakoval pořád dokola. "Neměl jste je sem znovu vodit. Už toho od nás dostali příliš."

Později se ocitl ve velkém, vytopeném obývacím pokoji. Paní Everettová před ním mlčky stála s nehybnou, upjatou tváří. Opodál zvědavě přihlížely obě sestry, oči rozšířené podivnou fascinací.

"Budu v pořádku," zamumlal. Šaty měl potrhané a ohořelé. Otřel si popel z obličeje. Opřel se o opěradlo pohovky a zavřel oči. Když je otevřel, Betty Lou Everettová mu tiskla do dlaně sklenici vody.

"Díky," zasípal.

"Neměl jste tam chodit," opakoval Walter Everett. "Proč jste to udělal? Víte přece, co se jí stalo. Chcete, abyste dopadl stejně?"

"Chci ji zpátky," řekl Rick klidně.

"Zešílel jste? Nemůžete ji dostat zpátky. Je mrtvá." Rty se mu zachvěly. "Viděl jste ji."

Betty Lou z něj nespouštěla oči. "Co se tam venku stalo?" domáhala se odpovědi. "Přišli znovu, viďte?"

Rick ztěžka vstal a opustil pokoj. V kuchyni vylil vodu do dřezu a nalil si drink.. Zatímco se opíral o okraj dřezu, Betty Lou se objevila ve dveřích.

"Co chceš?" zeptal se Rick.

Dívčina tvář hořela vzrušením. "Vím, co se tam stalo. Vy jste je krmil, viďte?" Přistoupila k němu. "Chcete, aby vám ji vrátili?"

"Ano," přisvědčil.

Betty Lou se nervózně zasmála. "Ale to přece nejde. Je mrtvá, spálená na uhel, viděla jsem to." Vzrušeně pokračovala: "Táta vždycky říkal, že se jí něco stane, a měl pravdu." Naklonila se k Rickovi. "Byla to čarodějnice! Dostala, co si zasloužila!"

"Vrátí se," odpověděl.

"Ne!" Panika jí zkřivila tvář. "Nemůže se vrátit. Je mrtvá, tak, jak to vždycky chtěla, proměněná v motýla. Ona je motýl!"

"Běž pryč," řekl Rick.

"Vy mi nemáte co poroučet," odpověděla a do jejího hlasu se vloudila hysterie. "Tohle je můj dům. Nechceme, abyste tu zůstával. Táta vám to taky poví. Nechce vás tu a já vás tu taky nechci a moje máma a sestra..."

Proměna přišla bez varování. Jako v zastaveném filmu Betty Lou znehybněla s otevřenými ústy a pozdviženou paží. Byla náhle mrtvou, neživou věcí, udržovanou na nohách jako nějaký exponát mezi dvěma laboratorními sklíčky. Němý hmyz, nehybný a prázdný. Nebyla mrtvá, ale v okamžiku zbavená veškerého pohybu a známek života.

Do této schránky vstoupila nová bytost. Ovládla ji, celé spektrum života dychtivě zaujalo ve vyprázdněné skořápce místo, jako kdyby byl do těla nalit nějaký elixír života. Dívka zavrávorala a vzdechla; tělo se divoce otřáslo a opřelo se o stěnu. Z poličky spadl porcelánový hrnek a roztříštil se na podlaze. Dívka se vrávoravě pohnula s jednou rukou před ústy, oči rozšířené bolestí a hrůzou.

"Au! Škrábla jsem se - když jsi mě zvedal - o hřebík nebo něco takového."

"Silvie!" Sevřel ji do náruče. Byla to její ruka, kterou držel, teplá, silná ruka dospělého člověka. Překvapené šedé oči, hnědé vlasy, chvějící se ňadra -stejná, jako v posledních okamžicích svého života.

"Podívám se na to," řekl. Odtáhl jí ruku od úst a roztřeseně jí prst prohlédl. Nebyla tam žádné rána, jen bílý, rychle blednoucí proužek. "Je to v pořádku, zlato. Jsi v pořádku. Nic to není."

"Ricku, já jsem byla... tam." Hlas měla rozechvělý a sotva slyšitelný. "Přišli a odvedli mě s sebou." Otřásla se. "Ricku,

jsem úplně zpátky?"

Přitiskl ji k sobě. "Dokonale."

"Trvalo to tak dlouho. Byla jsem tam více než sto let. Nekonečné věky. Myslím..." Najednou se od něj odtáhla. "Ricku..."

"Co je?"

Silviina tvář byla naplněná strachem. "Něco se nepovedlo."

"Všechno se povedlo. Vrátila ses domů a to je vše, na čem záleží."

Odstoupila. "Ale oni použili živou formu, ne? Oni přece nemají sílu tvořit živé z neživého, jako měl On. Jen pozměnili Jeho dílo." Hlas přeskočil do vyšší polohy. "Byla to chyba, neměli narušovat rovnováhu. Je to nestabilní a nikdo z nich to nemůže kontrolovat..."

Rick jí zastoupil cestu. "Přestaň tak mluvit!" řekl ostře. "Stálo to za to - cokoliv by za to stálo. Jestli narušili rovnováhu, je to jejich chyba."

"Nemůžeme to už napravit!" Její hlas byl nyní napjatý jak struna. "Dalo se to do pohybu a vlny se překrývají. Rovnováha, kterou On vytvořil, je pryč."

"Ale miláčku," chlácholil ji. "Pojď, půjdeme do pokoje k tvým rodičům. Budeš se cítit lépe. Musíš se z toho dostat."

Přišli ke třem sedícím osobám, dvě spočívaly na pohovce a třetí v houpacím křesle u krbu. Seděly nehybně, s prázdnými tvářemi a bezvládnými těly, prázdné lidské formy, nijak nereagující na dvojici, která vstoupila do pokoje.

Rick se zmateně zastavil. Walter Everett byl nakloněný nad novinami a v hlubokém popelníku po jeho ruce dosud doutnala dýmka. Paní Everettová svírala v ruce vyšívání s vážným, avšak neurčitým výrazem v obličeji. Byla to tvář bez tvaru, jako kdyby se začínala právě rozpouštět. Jean se choulila do beztvaré hromádky podobná hroudě neopracovaného jílu a čím dál víc ztrácela svou podobu. Náhle se zhroutila, končetiny bezvládně rozhozené. Tvář se jí propadla dovnitř, nohy i ruce se prodlužovaly, její rysy procházely rychlou proměnou. Měnily se i její šaty. Po jejích vlasech, očích a kůži se rozlévaly různé odstíny barev. Pak se její voskovitost kamsi ztratila.

Přitiskla si prsty ke rtům a vzhlédla k Rickovi. Zamrkala a zaostřila zrak. "Au," vydechla. Chvěly se jí rty, hlas zněl slabě a nepřirozeně, jako by vycházel ze staré magnetofonové nahrávky. Trhaně vstala a drobnými kroky vykročila k němu, nejistě a nekoordinovaně jako loutka na provázcích.

"Ricku, škrábla jsem se," promluvila. "O hřebík nebo něco takového."

To, co bylo paní Everettovou, se zachvělo. Dosud to bylo prázdné, vydávalo to duté zvuky a groteskně to sebou škubalo. Postupně postava nabyla nové podoby. "Můj prst," vydechla postava tiše. Jako ozvěna ztrácející se v temnotách opakovala stejná slova i třetí postava v houpacím křesle. Brzy všechny čtyři opakovaly tutéž větu, přikládaly si ke rtům stejný prst a jejich rty se pohybovaly ve stejném rytmu.

"Můj prst, Ricku. Škrábla jsem se."

Lidské tvary kolem něj vypadaly jeden jako druhý.

"Co to je?" zeptala se Silvie stojící vedle něj.

Silvie na pohovce pokračovala ve vyšívání, metodicky pohybovala jehlou, zcela zabraná do své práce. Jiná Silvie v houpacím křesle pozvedla noviny a její dýmka rudě zazářila. Další stála naproti němu, chvěla se a měla strach. Ta, která stála vedle něj, ho doprovázela, když odcházel z místnosti. Nechápavě se rozhlížela doširoka rozevřenýma šedýma očima.

"Ricku..."

Otevřel dveře a vyšel ven. Jako kdyby jím pohyboval nějaký skrytý mechanismus, sešel po schodech, prošel kolem kaluží naplněných tmou a zamířil k silnici. Ve žlutém obdélníku dveří za jeho zády se rýsoval obrys Silvie, která za ním s nešťastným výrazem hleděla. A za ní se další tři naprosto identické dívky skláněly nad svou obvyklou prací.

Došel k svému autu a vyjel na silnici.

Ponuré stromy a domy se mihly kolem. Přemýšlel, kam daleko to dosáhne. Překrývající se vlny - rozšiřující se kruh nestability.

Zabočil na dálnici, záhy se ocitl mezi dalšími auty. Pokoušel se nahlédnout do jejich kabin, ale jela příliš rychle. Před ním jel starý plymouth. Řídil ho zavalitý muž v modrém obleku a spokojeně se usmíval na ženu sedící vedle něj. Přimáčkl se se svým autem těsně za plymouth a držel se mu v patách. Muži se v ústech blýskaly zlaté zuby, když rozkládal volnou rukou a něco povídal. Žena vedle něj byla tmavovlasá a velmi pěkná. Usmívala se na svého muže, stáhla si bílou rukavici, upravila si vlasy a pak zavřela okénko na své straně.

Pak ztratil vůz z dohledu, protože se mezi ně dostalo těžké nákladní auto. Zoufale je objel a znovu se pověsil za plymouth. Na okamžik byli jeho dva cestující zřetelně vidět v okénku. Žena připomínala Silvii. Stejný jemný tvar šíje, stejné plné rty, které se nepatrně oddálily, když se usmála, stejné paže. Byla to Silvie. Pak plymouth odbočil a před ním už žádné auto nebylo.

Hodiny uháněl noční tmou. Zásoba benzinu se tenčila. Před jeho vozem se rozkládala nehybná krajina, města rozložená mezi poli a na nebi nehybné hvězdy. Jednou zazářil do tmy věnec červených a žlutých světel. Křižovatka, pumpa, neonové nápisy. Jel bez zastavení dál.

Teprve když uviděl osamělou pumpu s jediným čerpadlem, odbočil z dálnice a zajel na příjezdovou cestu k pumpě plnou olejových skvrn. Vystoupil z auta na štěrkové prostranství a začal tankovat. Měl už nádrž skoro plnou, když ze dveří benzinové stanice vyklouzla štíhlá dívčí postava v bílém overalu a námořnické košili.

"Dobrý večer, Ricku," řekla tiše.

Vrátil hadici zpátky na stojan a vyjel znovu na dálnici. Zavřel vůbec nádrž? Nemohl si vzpomenout. Zvýšil rychlost na téměř sto mil za hodinu. Blížil se k hranicím státu.

Do chladného ranního šera zazářilo žluté světlo malé kavárny. Zpomalil a zaparkoval při kraji dálnice. Se zamlženým

zrakem našel vchod a vešel dovnitř.

Obklopily ho teplé, silné vůně kávy a pečené šunky, pohled na snídající řidiče ho uklidnil. V rohu místnosti blikal jukebox. Svezl se na stoličku a skryl hlavu do dlaní. Hubený farmář sedící vedle si ho zvědavě změřil a pak se vrátil ke čtení novin. Dvě silnější ženy naproti němu na něj letmo pohlédly. Vedle nich jedl sympatický mladík v džínách fazole s rýží a splachoval je horkou kávou z velkého hrnku.

"Co to bude?" zeptala se světlovlasá servírka s tužkou za uchem a vlasy staženými do copu. "Vypadáte jako po flámu, pane."

Objednal si kávu a zeleninovou polévku. Jedl mechanicky. Pak zjistil, že hltá sendvič se šunkou a sýrem.

Nepamatoval si, že by si ho objednával. Jukebox poblikával barevnými světly, lidé přicházeli a odcházeli. Naproti přes dálnici se rozkládalo malé městečko na úpatí mírného pohoří. S úsvitem pronikly okny dovnitř studené sluneční paprsky. Dojedl jablkový koláč a nepřítomně si utřel ústa ubrouskem.

Kavárna ztichla, ani venku se nic nepohnulo. Nad vším visel podivný klid. Ztichl i jukebox. Žádný z lidí u pultu se nepohnul ani nepromluvil. Občas projel kolem osamělý náklaďák.

Když vzhlédl, Silvie stála přímo před ním. Měla založené ruce a zasněný pohled upřený do dálky. Za uchem měla zastrčenou žlutou tužku. Hnědé vlasy měla stažené do copu. U okolních stolů seděly další Silvie, jedly, klimbaly nebo četly noviny. Až na oblečení vypadaly jedna jako druhá.

Vrátil se k autu. Během půl hodiny přejel státní hranice. Studené sluneční paprsky se třpytily v raní rose na střechách a ulicích cizích měst, která míjel.

Sledoval jejich obyvatele, raní ptáčata na cestě do práce. Trousili se po chodnících, osamělí i v párech, a ozvěna jejich kroků se ozývala do ticha probouzejícího se města. Tisíce lidí vstávaly ze svých postelí, sprchovaly se, snídaly a oblékaly se. Celé město se připravovalo na nový den, na obvyklé starosti a úkony, zatímco kruh se stále rozšiřoval.

Nechal ta města za zády. V dálce před ním se objevilo další město. Strohé sloupy věžáků se ostře rýsovaly proti obloze. Když projížděl městským centrem, sledoval hemžení na ulicích. Nedaleko centra ho dostihl okraj rozšiřujícího se kruhu. Místo pestrobarevné směsi různých lidí byly ulice náhle naplněny kopiemi Silvie. Šedé oči a hnědé vlasy potlačily nesčetné podoby mužů a žen všech věků a velikostí. Přidal plyn a zabočil na širokou čtyřproudovou dálnici, aby byl od toho místa co nejdál.

Nakonec zvolnil tempo jízdy. Byl unavený. Jel už několik hodin a tělo měl úplně zesláblé. Uviděl stopaře, usmívajícího se mladíka s nazrzlými vlasy v hnědých kalhotách a bezovém svetru. Zastavil a otevřel dveře. "Naskoč si."

"Díky, kámo." Mládenec přiběhl k vozu, nastoupil a Rick přidal rychlost. Stopař se pohodlně uvelebil na zadním sedadle. "Už mi tam na tom fleku začínalo být docela horko."

"Kam až jedeš?" zeptal se Rick.

"Až do Chicaga." Hoch se stydlivě usmál. "Samozřejmě nečekám, že mě zavezete až tam. Každý kilometr dobrý." Pozorně si Ricka prohlédl. "Kam máte namířeno vy?"

"Kamkoliv," odpověděl Rick. "Zavezu tě do Chicaga."

"Ale to je dvě stě mil!"

"Dobře," řekl Rick. Zařadil se do levého pruhu a přidal plyn. "Kdybys chtěl do New Yorku, zavezu tě tam taky."

"Není vám něco?" Hoch znejistěl. "Díky za zastavení, ale..." Zaváhal. "Nechci, abyste měl kvůli mě zajížďka."

Rick se soustředil na cestu před sebou a křečovitě svíral volant. "Jezdím rychle. Nezastavuju, ani nezpomaluju."

"Měl byste dávat pozor na cestu," řekl mladík znepokojeně. "Nechci se připlést do nějaké nehody."

"To nech na mně."

"Cestovat tak daleko bez zastavení je nebezpečné."

"To se pleteš," řekl Rick ponuře s očima na ubíhající silnici. "Stojí to za to riziko."

"Ale co když nebude něco v pořádku..." Hlas se mu zlomil, ale pak pokračoval. "Co když se ztratíme? Mohlo by se to snadno stát. Všechno je tak nestabilní." Hlas se mu chvěl obavami a strachem. "Ricku, prosím..."

Rick se zavrtěl na sedadle. "Odkud znáš moje jméno?"

Mladík se krčil u dveří. Jeho obličej měl rozteklý výraz, jako kdyby se rozpouštěl do beztvaré hmoty. "Chci se vrátit," pokračoval, jako by hlas přicházel odkudsi z jeho útrob, "ale bojím se. Ty jsi neviděl ty prostory mezi světy. Je to čistá energie, Ricku. Jemu se to kdysi podařilo, ale nikdo neví jak."

Hlas se mu zvýšil a zjasnil. Vlasy změnily barvu. Na Ricka se upřely šedé, vyplašené oči. Strnule dál svíral volant a snažil se nehýbat. Postupně snižoval a rychlost a zařadil se do pomalého pruhu.

"Ty zastavuješ?" zeptal se tvar za jeho zády. Teď už poznával Silviin hlas. Jako hmyz umírající na slunci tvar ztuhl a ustálil se v této realitě. Silvie nervózně poposedávala na sedadle a vyhlížela ven. "Kde to jsme? Vždyť tady nic není."

Dupl na brzdu, natáhl se a otevřel dvířka na její straně. "Vypadni!"

Silvie na něj nechápavě hleděla. "Jak to myslíš? Ricku, co se děje? Stalo se něco?"

"Vypadni!"

"Ricku, já to nechápu." Posunula se ven z auta. Nohama se dotkla vozovky. "Stalo se něco s autem? Myslela jsem, že je všechno v pořádku."

Jemně ji vystrčil z auta a přibouchl dveře. Vůz poskočil vpřed a vplul do proudu dopoledního provozu. Za jeho zády přešlapovala u silnice zmenšující se postavička, zmatená a zraněná. Odtrhl oči od zpětného zrcátka a sešlápl plyn až k podlaze.

Zapnul rádio. Chvíli se ozýval šum, pak vyladil stanici nějakého většího města. Uslyšel vzdálený ženský hlas. Pak ten hlas poznal a v náhlém záchvatu paniky rádio vypnul.

Její hlas. Odkud se to vysílalo? Chicago. Kruh dosáhl až tam.

Zpomalil. Nebylo kam spěchat. Už ho to předstihlo a pokračovalo to dál. Kansaské farmy, obchůdky v malých

městečkách podél Mississippi i chmurné ulice Nové Anglie budou plné brunetek s šedýma očima. Pak se to dostane přes oceán. Zanedlouho to zaplaví svět. Afrika bude vypadat bizarně - zástupy bílých, navlas stejných žen budou lovit a sbírat plody, drtit obilí v mlatech a stahovat zvěř. Budou zakládat ohniště, vyrábět oděvy a obratně brousit hroty zbraní.

A Čína... hystericky se rozesmál. I tam se bude podivně vyjímat v uniformě mladých komunistických kádrů. Ulicemi Pekingu budou pochodovat slavnostní průvody, vyrovnané šiky dlouhonohých prsatých dívek s těžkými ruskými puškami v rukou. Tvrdě pracující dělníci v továrnách, na které dohlíží socha stejně vypadající dívky v nadživotní velikosti s jednou paží zdviženou k nebi a s nehybným obličejem.

Uhnul z dálnice a najel do protějšího pásu. Chtěl se vrátit.

Na křižovatce se k němu mezi auty prodral policista řídící provoz. Rick seděl nehybně s rukama na volantu a odevzdaně čekal.

"Ricku," zašeptala naléhavě, jakmile dorazila k jeho okénku. "Je všechno v pořádku?"

"Jistě," odpověděl dutě.

Prostrčila ruku otevřeným okénkem a zkoumavě se dotkla jeho paže. Poznával ty prsty, červeně nalakované nehty, ruku, kterou viděl již tolikrát. "Tak strašně bych chtěla být s tebou. Proč nejsme spolu? Copak jsem se nevrátila?"

"Jistě."

Plna zoufalství zavrtěla hlavou. "Nerozumím tomu," opakovala. "Myslela jsem, že už bude všechno v pořádku."

Vztekle nastartoval a vyrazil vpřed. Křižovatku nechal za sebou.

Bylo už po poledni. Byl vyčerpaný a zesláblý. Mechanicky zamířil do svého města. Všude po ulicích spěchala ona. Byla všudypřítomná. Dojel ke své ubytovně a zaparkoval.

V prázdné vstupní hale ho pozdravil správce domu. Poznal ho podle mastného hadru, smetáku a kýblu s vodou. "Prosím," naléhala, "řekni mi, co se stalo. Ricku. Prosím."

Protlačil se kolem ní, ale chytila ho. "Ricku, já jsem zpátky. Copak to nechápeš? Vzali si mě moc brzy, a tak mě museli vrátit. Byla to jejich chyba. Už je nikdy nebudu přivolávat." Šla mu v patách ke schodům. "Už je nikdy nebudu volat."

Vyběhl po schodech. Silvie zaváhala a pak se posadila na nejnižší schod, nešťastná lidská hromádka v pracovních šatech a těžkých kožených botách.

Odemkl dveře svého pokoje a vstoupil.

Odpolední nebe za okny bylo temně modré. Střechy protějšího domu na slunci bíle zářily.

Bolelo ho celé tělo. Toporně došel do koupelny -připadala mu cizí a nepovědomá. Napustil umyvadlo horkou vodou, vyhrnul si rukávy a opláchl si ruce a obličej. Zalétl pohledem k zrcadlu.

Uviděl v něm uplakaný, vyděšený obličej. Bylo těžké rozpoznat rysy té tváře - vypadalo to, jako by se vlnila a kamsi odplouvala. Šedé oči byly rozšířené strachem. Chvějící se rudé rty, štíhlý krk, jemné, hnědé kadeře. Obličej na něj okamžik s patetickou vážností hleděl - a pak se ta dívka stojící nad umyvadlem sehnula pro ručník.

Obrátila se a unaveně vyšla z koupelny do pokoje.

Zmateně se zastavila a svezla se do křesla, plná zoufalství.

"Ricku," zamumlala prosebně. "Pomoz mi, prosím. Jsem přece zpátky, nebo ne?" Nechápavě zavrtěla hlavou. "Prosím, Ricku. Myslela jsem, že je všechno v pořádku."

přeložil Ivan Adamovič

Copyright (©) 1954 by Philip K. Dick.